

Psalm 2

In de langgerekte straat
waar horizon te pletter slaat
ligt als een verticale lijn
een meetlat vol met schaamtepijn
bij elke meter vol verdriet
waar ben Je nou, ik zie Je niet

de wereld leeg
de wereld koud
het was er zo alleen
de straat was er zo uitgestrekt
toen haar schaamte was gewekt

moederziel- en godvergeten
was ik daar waar Jij niet komt
in die hete slangenkuil
waar Jij niet komt, waar Jij niet bent
waar Jij je eigen kind niet kent
waar Jij mij steeds alleen liet gaan
alleen met angst en schaamtepijn
zeg toch, waarom deed Jij dat
mij zo alleen te laten zijn

Of waren Jouw armen
dat sneeuwveld in het Noorden
was Jij dat die mij vrede bood
in koele sneeuw, zo wit als dood